Enderrock | Text: Oriol Rodríguez. Foto: Juan Miguel Morales | Actualitzat el 27/06/2019 a les 09:30

Alfred García: «La música salva vides»

El músic pratenc actua al Share Festival aquest cap de setmana

Alfred García | Hector Zerkowitz

Alfred García és un dels protagonistes del Share Festival, que se celebra avui i demà al Poble Espanyol de Barcelona amb un cartell que completen artistes com **C. Tangana**, **Becky G**, **Nil Moliner** i **Carlos Sadness**, entre altres. Mig any després de la seva última aparició discogràfica, el bandautor pratenc fa balanç del seu àlbum de debut, recorda el seu pas per *Operación Triunfo* i comença a desvelar què ens oferirà en el futur.

Dos anys després, què queda de l'Alfred García que va ser finalista d'*Operación Triunfo*?
Operación Triunfo em representa fins a cert punt, però no renego de les cançons que hi vaig interpretar. Representa una època molt important de la meva vida, i sempre és molt maco mirar enrere i poder recordar tot lo bo que has viscut.

Probablement la teva és la primera generació de concursants *d'Operación Triunfo* que va passar pel programa tenint molt clar quin volia que fos el seu futur.
Sí. Si més no, jo sempre ho he tingut molt clar. Una vegada vaig declarar que *OT* havia estat el pont per aconseguir el que volia. Es va muntar una petita polèmica perquè deien que me n'havia aprofitat. Doncs sí, clar. Però és que allà hi vaig anar a currar. Jo vull aconseguir coses i aquella va ser una eina per fer realitat el que perseguia.

Creus que arribarà un moment en què vulguis passar pàgina d'Operación Triunfo i tenir-ho allà, només, com un record molt llunyà?

Potser. Cadascú viu les coses a la seva manera i a mi, ara per ara, m'agrada recordar-ho.

Totes les cançons del teu disc, *1016* (Universal, 2018), les vas escriure a l'Academia?
N'hi ha una, "Lo que te puedo dar", que és d'abans del meu pas per *Operación Triunfo*. La resta les vaig escriure a dins o ja una vegada acabat el programa. Però, bàsicament al programa, durant una setmana o dues van sortir la gran majoria de cançons.

Sempre has funcionat així, a raig?
La composició és això, t'agafen dues setmanes de llum i ja està. Les cançons, escriure-les, és l'experiència més estranya que hi ha: no saps quan et vénen ni per què.

Quan entres en aquestes etapes d'efervescència creativa et marques pautes, tens horaris de treball?
No. **Ed Sheeran** té un documental, *Songwriter* (2018), que justament va d'això, del procés que segueix per escriure cançons. Ell s'aixeca cada matí i es posa a compondre. Jo no. A mi les cançons en vénen, no les força. En aquest sentit soc un músic de jazz.

Alfred García. Foto: Juan Miguel Morales

I de mestres, n'has tingut?
Esclar que sí. Soc el que soc gràcies als mestres que he tingut, com Xavier Casademunt, un director d'orquestra que em va adoptar gairebé com un fill. Em va ensenyar tot el que sabia sobre música i sobre els artistes que l'havien marcat. Amb ell vaig compartir afició per **Queen**, **The Beatles**, **Michael Jackson**... De fet, quan jo tenia catorze anys vam fer un espectacle amb orquestra inspirat en **Michael Jackson**. Va ser el primer artista que realment em va impactar, **Michael Jackson**.

Com vas descobrir la música?

Per mi sol. A casa no hi havia tradició musical. A la meva mare l'hi ha agradat l'òpera. Però el meu pare no escolta música, no li agrada.

I què pensa del fet que el seu fill sigui músic?
Li agrada però és un home de poques paraules. L'hi hauríem de fer a ell, aquesta pregunta. Amb tot, sempre m'han donat suport en la meva carrera musical. De fet, recordo que tenia un reproductor de CDs i cassets molt gran on escoltava la meva música, entre altres el *Thriller* (Epic, 1982) de **Michael Jackson**, que me'l van regalar l'any abans que es morís. Recordo quan vaig sentir per primera vegada "Wanna Be Startin' Somethin'"... Aquell so funk em va volar el cap. Poc després em van regalar *Live in Bucharest: The Dangerous Tour* (Epic, 1992), un disc en directe que començava amb aquest tema, però tocat quatre vegades més ràpid. **Michael Jackson** és l'artista més complert que ha existit i el que musicalment m'ha obert més la ment. Era el rei del pop, però també del soul, del rock... Era el rei de tot.

Quan parles de música sempre esmentes noms com Bob Dylan, David Bowie o Michael Jackson. Clàssics i referents que a les generacions més joves potser ja els queden llunyans, però que sempre és important i necessari tenir presents.
A la gent li fa ràbia que els citi, perquè creuen que em comparo amb ells. I no és això, ni molt menys. Però m'he d'emmirallar en ells, en gent com **Dylan** i **Prince** i intentar aconseguir el que van aconseguir ells.

Apuntes alt.
Que no hagi nascut als Estats Units no vol dir que no ho pugui aconseguir. Tot i que jo ho enfoco a través d'un prisma de rock clàssic estatal que sona com **Fito**, **Leiva**... Amb tot, el que estic component ara té un altre sentit. I no hi ha res impossible.

Bowie era un camaleó, i quan t'esperaves que fes una cosa en feia una altra de ben diferent. Amb què ens sorprendràs?
No puc dir res de què estic fent ara, excepte que tinc moltes ganes de publicar-ho.

Quan sortirà?
Encara no ho tinc clar.

Et tornaràs a produir tu el disc, com amb el primer?
No ho crec. Vaig acabar molt cansat. Quan t'autoprodueixes tendeixes a no donar mai el disc per conclòs. No acabes mai. Estàs contínuament buscant, buscant i buscant, fins que t'adones que ja no pots donar més. Necessites algú extern. I aquesta persona externa es diu productor.

Quina va ser la primera cançó que vas escriure?
Es deia "Leave Me Alone". Sempre he estat una mica dramàtic en això de l'amor i les noies.

Però tu i tothom. En el pop la gran majoria de les lletres parlen d'amor.
Sí. Però no només pots parlar d'amor sinó de desamor, de quan estàs bé, de quan estàs malament, de la distància, de com de dura és la rutina en una parella...

A tu què t'inspira més, estar bé o estar malament?
Ummm... Tot el que faig té un toc nostàlgic però segur que hi ha cançons d'amor alegres... tot i que jo no les conec (riu).

Alfred García a l'Acústica Foto: Xavier Mercadé

Què estàs escoltant actualment?
Un dels discos que he estat escoltant últimament és *Donde bailarán las niñas* de **Ximena Sariñana** (Warner, 2019). També he estat escoltant molt *Nuclear* (Sony, 2019) de **Leiva**.

Què més?
Hi ha una seguidora que m'escriu rere el *nickname* 'Una chica cualquiera'. Sempre que m'escriu m'envia vinils. L'últim va ser un de **Sufjan Stevens**. M'ha agradat moltíssim. En algun moment m'ha recordat **Refree**.

En canvi tu en algun moment del disc, especialment en el tema en català "Et vull veure", m'has recordat Antony and the Johnsons. T'agrada?
I tant! De fet vaig conèixer **Antohni** (cantant i ànima creativa d'**Antony and the Johnsons**) fa temps al Primavera Sound. Ningú m'ho havia dit abans però pot ser.

Al Primavera Sound també vas conèixer Nick Cave. De fet et va pujar a l'escenari amb ell.
Allò va ser molt fort. Temps després vaig saber que era molt fan d'Eurovisió. M'ho hauria d'haver imaginat, té pinta de ser fan d'Eurovisió.

Si tu ho dius...
Jo crec que sí (riu). La vida és curiosa. Realment m'estic adonant que cada vegada hi ha menys barreres. **Nick Cave** m'agrada molt. El vaig descobrir de molt jove perquè un tema seu, "O Children", de l'àlbum *Abattoir Blues / The Lyre Of Orpheus* (Mute, 2004), apareixia a la pel·lícula *Harry Potter i les relíquies de la mort - Part 1* (2010). Aquella cançó, de nou, em volar el cap. A partir d'allà em vaig endinsar en tota la seva discografia i en les seves pel·lícules: *20.000 Days on Earth* (2014), *One More Time with Feeling* (2016). Aquesta última parla de la mort del seu fill sense parlar-ne directament. Hi ha una escena en què la seva dona es posa a parlar sense que ningú sàpiga el perquè, tot i que tots ho sabem.

El cinema, la literatura... també t'influeixen a l'hora de compondre cançons?
Sí. De fet jo vaig començar a estudiar Comunicació Audiovisual perquè volia fer cinema. M'hauria agradat dirigir coses.

Quins són els teus directors preferits?
Alfonso Cuarón, **Christopher Nolan**, **Stanley Kubrick**...

Vas anar a veure l'exposició del Kubrick al CCCB?
Sí, però no m'agraden gaire les exposicions. També vaig anar a la de **David Bowie** i tampoc em va agradar. Més que veure una exposició sobre ell, a mi el que m'hauria agradat hauria estat veure **David Bowie** en directe.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=OJDertiQeqk
La literatura també t'inspira?
Sí, de fet ara estic treballant amb un poeta i crec que és de les millors coses que he fet mai. Però sí, la literatura sempre ha estat una gran influència. L'obra de **Salvador Espriu** m'agrada moltíssim. De petit, els seus poemes em van ajudar a sentir-me menys estrany en aquell món de nens que jugaven amb *tazos*.

Et senties diferent a la resta, quan eres petit?
Sí, sempre m'he sentit diferent perquè feia coses que no feien els altres. Jo, per exemple, em disfressava de noia però no per fer la broma, sinó perquè m'agradava. M'agradaven pel·lícules que no agradaven a cap altre nen. No m'ha agradat mai el futbol... Sempre he tingut altres interessos.

Eres bon estudiant?
No gaire. A la universitat, però, sí. És curiós com canvien les coses quan fas el que realment t'agrada. Tenim un problema educatiu.

Et vas presentar a *Operación Triunfo* per intentar recuperar-te d'una depressió per la qual estaves passant. La música és terapèutica?
La música salva vides, sí. Quan ets lluny una cançó et porta a casa. Quan estàs malament i enfonsant, una cançó et pot animar. I també a l'inrevés, pots estar bé, escoltar una cançó que et recorda la teva exparella i que t'enfonsi el dia (riu). Però... la música té la capacitat de fer mal i de guarir-lo. És la font de màgia més gran que tenim actualment.

Somies cançons?
Un dia vaig somiar una cançó. Era al tren i em va despertar l'home que tenia al costat. Era una cançó brutal que mai no sabré materialitzar. No puc. La tinc al cap. Tinc una harmonia a la ment amb tots els seus elements: vents, metalls, tota una banda... però soc incapaç de portar-la a una partitura. Els somnis són somnis.

Alfred García. Foto: Sílvia Sánchez